

(Jan Skopeček vzpomíná na Jana Pivce)

„Víte, kdo je to šílenec?“ položil si kdysi řečnickou otázku Miroslav Horníček. Ten, kdo chce hrát Jaga v Shakespearově Othellovi po Janu Pivcovi. Jiní zase tvrdili, že takový člověk je sebevrah. V každém případě Pivcův portrét z tohoto představení visí v Shakespearově muzeu ve Stratfordu vedle fotografií slavných shakespearovských herců.

I vedle takového, jakým byl sir Laurence Olivier.

Na Pivce jsem se chodil dívat ještě jako mladík do Národního divadla. A viděl jsem ho tam snad ve všech jeho rolích. Osobně jsem se s ním seznámil v tehdejší Divadle S. K. Neumanna. Když onemocněl Jan Werich, který měl hrát Falstaffa, divadlo nabídlo roli Janu Pivcovi.

Tehdy jsem se s tímto velkým hercem setkal poprvé také na jevišti. Ještě teď se mnoha lidem při vyslovení jména Jan Pivec vybaví film Muži nestárnou. V něm se herec v roli Stáni Jarského postupně dvoří ženám tří generací, aby si nakonec namluvil vnučku své první lásky. Pivec se při natáčení skutečně zamiloval, a to do představitelky slečny Jiřinky, krasavice Jany Romanové. Život s ní však zřejmě nebyl tak romantický jako ve filmu. Jeho manželství s půvabnou Janou netrvalo dlouho. Ta později emigrovala do Anglie.

V šedesátých letech, v době určitého politického uvolnění, mohla Romanová navštívit Prahu. Byl jsem svědkem, jak se jednoho dne náhle objevila v libeňském divadle. A Jan Pivec se projevil jako skvělý herec a galantní muž. Bouřlivě vykřikoval:

„Ježíš, Janičko, no ty báječně vypadáš!“ A sázel jednu lichotku vedle druhé. A Jana mu oplácela stejnou mincí a říkala, jak je ráda, že ho vidí, a jak mu to sluší. Asi po deseti minutách Pivec přehodil výhybku:

„Víš, Jano, já jsem opravdu rád, že jsi za mnou přišla, ale dnes je tady moje žena, a ta je děsně žárlivá. Běž si, prosím tě, raději sednout do divadelního klubu.“ Romanová poslechla. A když se za někdejší romantickou

Jiřinkou z filmu Muži nestárnou zavřely dveře, Pivec si ulevil: „Ježišmarjá, ta zestárla, ta vypadá! A co to má na sobě? Vždyť je z ní učiněný strašidlo!“ Romanová mu však v divadelním klubu nezůstala nic dlužna:

„Prokristapána, ten Honza ale ztloustnul! A jak je už starej a ošklivej!“ A taková to byla velká láska! Na stříbrném plátně i v životě.

Navzdory představám diváků, které byly ovlivněny hlavně filmem Muži nestárnou, nebyl Jan Pivec žádným

donchuánem. Zato příšerný škrťa na peníze. Koupil si třeba na představení jednu limonádu, protože se potil a potřeboval pořád pít. Po představení mu v láhvi zbylo tak málo, že to sotva zakrylo dno. Přesto si tu trošku schoval u paní rekvizitářky v lednici s tím, že si ji tam nechá na příště. Jednou jel soubor na jakýsi zájezd a Jan Pivec kousek za Prahou začal úpět, že se musí vrátit ihned domů. Nikdo nechápal proč. A on začal vykládat cosi o velké škodě, která by jej neminula, kdyby autobus s herci nezměnil směr. A jak si přál, tak se i stalo. Pivec zapomněl na balkoně jablka a obával se, že zmrznou. V Praze pak vletěl do bytu jako tajfun, a když zjistil, že žena má v bytě dámskou společnost a na jablka také zapomněla, začal bédovat a vyčítat jí rozmařilý život. Takovým historkám se pak všichni společně smáli. Na co ale nikdy nezapomenu, to je Pivcův smích z dramtizace románu Ferdinanda Peroutky Oblak a valčík. Pivec vůbec nevyšel na scénu Národního divadla, nebo se po ní pohyboval jen potmě. Jeho celá role byl ďábelský smích německého plukovníka. Je to už padesát let, a já ten chechtot pořád slyším...

(Antonín Hardt vzpomíná na Jana Pivce)

Jan Pivec patřil mezi mé nejmilovanější herce. Jeho herectví je to, co mi vždy konvenovalo. Bylo v něm ohromné srdce, lidskost, a ještě bylo přemýšlivé. Přestože Pivec někdy mohl působit zemitým a prostým dojmem, patřil mezi umělce, kteří dokázali o svých rolích přemýšlet, kteří nepřišli a neodehráli je, ale vystavěli je od základů. Byly dokonce postavy, které vytvářel celou dobu, co je hrál, několik let. A i když je přestal hrát, nikdy nad nimi nepřestal přemýšlet. U některých prý dokonce litoval, že je nepojal jinak.

Měl jsem to štěstí, že jsem ho zažil na jevišti v plné síle a viděl ho, jak hraje Jaga nebo Mefista, to je pro mě doživotní zážitek. Kdybyste ho viděli, jak pojal Mefista, nikdy jsem nic podobného neviděl. Měl v sobě něco, že by mu skočil na lep každý. Dal do té postavy tolik dobra a lásky, a ve chvíli, kdy měl svou oběť jistou, ji zatáhl. Málokdy jsem šel na inscenaci s ním jen jednou. Mefista jsem třeba viděl třikrát a pokaždé mě Pivec svým výkonem ohromil. Vzpomínám si na okamžik, kdy mi dokonce radil, jak mám pojmout postavu, kterou jsem měl hrát. To jsem

chodil na hereckou fakultu, kde mě učil pan profesor Záhorský. Bohoušek byl tak vzácněj, že když náhodou nemohl odučit herecké tvorby, protože měl natáčení, nahrazoval nám je. Chodili jsme za ním do divadla, a díky tomu jsem měl možnost poznat zblízka všechny ty bardy, jako byli Štěpánek, Průcha nebo právě Jan Pivec. Byl jsem ve druhém ročníku, když jsem měl hrát Kubu v Tvrdohlavě ženě. A nešlo mi to. Nedokázal jsem tu roli uchopit, nevěděl jsem, jak na ni, když mi Bohoušek řekl: „Toníku, tak pojď se mnou,“ a odvedl mě právě za Pivcem, který Kubu kdysi hrál. A povídá mu: „Jene, já tady mám Toníka, on má hrát Kubu a neví, jak na to, mohl bys mu to nějak vysvětlit?“

A on se na mě podíval a povídá:

„Tak ty hraješ Kubu? Pocem, ale to je nádherná role... Je to jednoduchý. To si takhle sedneš na zápraží, máš tu čepici, dáš si fajfku do huby, takhle do koutku, máš před sebou žejdlík piva, a teď jde kolem ta Manka, ty ji plácneš po prdeli, a to je Kuba!“

Později jsme se setkávali i při práci. Natočili jsme například v režii Františka Filipa krásnou inscenaci Klobouk plný deště o drogové závislosti. Já tam hrál dealera, pan Pivec otce jednoho z kluků, kteří do drog spadnou. A on tu roli hrát nechtěl. Tedy nechtěl – on to byl takový jeho rituál, že každou roli odmítl a pak se nechal přemlouvat, aby ji vzal. Franta Filip měl tuhle hru rád a nevadilo mu, když mu Pivec v noci volal, že si nemyslí, že by tu roli dobře zahrál, že tam je spousta textu, který se určitě nezvládne naučit a tohle a tamto. A pak najednou Pivec přišel na první čtenou zkoušku a všechny nás zahanbil, protože svou roli znal nazpaměť.

Nikdy také nezapomenu na to, jak úžasně vyprávěl. Občas za námi přišel do Vinohradského divadla jako na návštěvu, ale vlastně se přišel vypovídat. Posadil se a spustil, přitom se po nás po očku díval, jak ho posloucháme, jak reagujeme, a dělalo mu náramně dobře, když jsme se smáli jeho historkám a vtipům. A že bylo čemu se smát... A já ho rád poslouchal, rád jsem se smál, visel jsem mu na rtech. Pivec byl ale zapřísáhlý nekuřák, nesnesl, když se v jeho blízkosti kouřilo, a všichni to respektovali. Což bylo obdivuhodné, protože si vezměte, že to bylo v době padesátých a šedesátých let, kdy kouřil snad každý. Stejně tak já. Občas jsem tedy odešel ze šatny, abych si zapálil, a Pivec se jednou někoho zeptal:

„A kam furt běhá ten Hartlík, člověče? Kam to chodí?“

A když se mu dostalo odpovědi, že si chodím zakouřit, Pivec na to řekl: „Tak počkej, jemu povoluju chodit kouřit. Ale jenom jemu. On se mně totiž nádherně směje!“

Krásný byl také jeho vztah ke kolegům. Takový přátelsky rýpavý. Jednou třeba takhle stál u fermanu v Národním a říká:

„Podívej se, oni do Hamleta obsadili Lukavčíka. Ježiš, Lukavčík jako Hamlet? To může bejt pěkněj průůůuser.“

A vtom jde kolem ten Radovan a Pivec na něj:

„Radovane, právě o tobě mluvím. To bude dobrý, ten Hamlet, to bude dobrý.“

Nebo o Františkovi Filipovském mluvil takhle:

„Tady se člověk dře na jevišti celej večer, a pak přijde ten českej Mickey Mouse a slízne všechnu smetanu.“

On Pivec někdy mohl působit jako morous, ale byla to jeho obrana, jakási maska. Padesát let hrál v Národním, odvedl neuvěřitelné výkony, ale jeho konec tam byl velmi smutný, nedostával role hodné jeho umění. Ale ke konci svého života si ještě splnil sen zahrát si Falstaffa.

A byl v něm vynikající. Jeho výkon byl doslova požitkářský. A jak už mu začal unikat život, tak si to na jevišti všechno vychutnával. Holky kolem sebe, víno, zpěv...

Jan Pivec byl prostě nádherný člověk a neopakovatelný herec.

Omámen zážitky z cirkusu a biografu i tatínkovými vzpomínkami na jeho ochotnickou „kariéru“, svolal Jenda

v devíti letech asi deset svých nejbližších kamarádů a předestřel před nimi svůj plán hrát divadlo, asi jako generál rozvine před maršály plán útoku na nepřítele.

V Seidlově poli je přece taková krásná roklina, ta vypadá úplně přesně jako někdejší arény, a tam budou hrát nejrůznější hry. Kdo bude hrát herce a kdo bude hrát diváky, to se uvidí. Nejdůležitější je ale sehnat nějakou hru, která je bude bavit. Kluci s Jendovým plánem nadšeně souhlasili, a tak se hned vypravili do knihovny, aby tam pročetli pár divadelních her.

Zasekli se asi u třetí. Všechny byly zabydleny tolika postavami, že by museli do svého chlapeckého hereckého spolku angažovat také kluky z okolních ulic, do čehož se jim nechtělo, a navíc všechny hry měly na zapamatování tak složité texty, že by trvalo přinejmenším rok, než by se je naučili, a na to neměli trpělivost.

A tak sotva se napříště sešli, jednohlasně se dohodli,

že si před každým představením domluví, o čem budou hrát, a pak budou odříkávat dialogy, jaké jim slina na jazyk přinese, každý podle svého gusta a fantazie.

A fantazie měli kluci víc než dost. Jednou si hráli na zloděje, podruhé na piráty, pak zase na prince, kteří se kvůli princezně musí utkat s drakem. Ti, kteří hráli, se bavili, ti, kteří se dívali, se bavili ještě víc.

Jenda tomu všemu šéfoval. On s nápadem přišel, a tak měl právo vybírat téma hry, vést ji. Vlastně byl režisérem představení, aniž by v té době příliš věděl, co taková profese obnáší. Pro něj bylo důležité, že se dobře baví, a na ostatním mu nezáleželo.

Zprávy o jejich klukovské zábavě se velmi rychle roznesly, a tak jim s každým dnem přibývalo diváků. Nejprve to byly jen samé děti, ale pak začali chodit také dospělí. A jednoho dne se to stalo – když kluci dohráli, rozlehl se celým Seidlovým polem potlesk. Nahoře nad roklinou stálo a tleskalo kolem dvaceti lidí a Jenda se spolu s kamarády poprvé v životě uklonil. Dobře věděl jak. S tatínkem už se byl párkrát podívat na představení v Pištěkově divadle, a tak se nadšeně klaněl až k zemi a jen tak potichu říkal: „Děkuji. Děkuji mnohokrát.“ Múza ho tenkrát chytila do svých spárů a už ho nikdy nepustila.

A tak své první představení pod Hilarovým vedením odehrál 24. září 1933 ve Stavovském divadle a dva dny nato už zakoušel, co to obnáší uhrát a odmluvit Národní. Spokojenost kritiky byla veliká, a protože se pro něj nadchl i Hilar, začal s ním hned mluvit o angažmá. Ten samozřejmě a bezpodmínečně souhlasil, ale záhy narazil na problém – ředitel SND Drašar totiž nechtěl ani slyšet o jeho odchodu.

„Přece nepustím takový talent,“ uzavřel to prý tehdy, ale Jan se nedal:

„Kdybyste stál před stejnou volbou jako já, pane řediteli, co byste udělal?“ zeptal se jednou Drašara, a ten po krátkém mlčení uznal, že Národní je Národní a že by od něj bylo sobecké, kdyby mu bránil ve štěstí.

Jan mu poděkoval za pochopení a velkorysost, rozloučil se s kolegy... A pak už nasedl na vlak a hurá do Prahy a do Národního, kde dostal roli ve veselohře Továryš. Jenomže když měla tato hra premiéru, Pivec v ní neúčinkoval. V průběhu zkoušek se totiž jeho paličatá hlava

dostala do konfliktu s tvrdou hlavou Hilarovou, a protože Pivec usoudil, že nemá zapotřebí hádat se s někým, kdo dupe po hercích a bazíruje na hloupostech (v tomto ohledu se však Pivec Hilarovi později omluvil a uznal, že některé ty zdánlivé zbytečnosti mají pro konečné vyznění hry veliký význam), vrátil se do Bratislavy.

Tam ho přivítali s velikou radostí a Viktor Šulc jej hned obsadil do role biskupa Cauchona ve Svaté Janě, která se setkala s velikým úspěchem, ale jak už bylo řečeno, Hilar byl tvrdá palice, a když už se jednou pro Pivce nadchl, nehodlal se ho jen tak vzdát.

Zpočátku se ho pokusil zastrašit – poslal mu výhrůžný dopis, že pokud se okamžitě nevrátí, nechá ho soudně stíhat za porušení smlouvy, jenomže Jan s Národním nikdy nic nepodepsal, a tak se Hilarovi ve svém dopise vysmál. Když Hilar viděl, že takhle ničeho nedocílí, poslal posléze do Bratislavy usmírovací dopis, ve kterém se Pivcovi omluvil za své chování a znovu mu nabídl angažmá. A bylo to tu zase – pochyby. Mám odejít z divadla, kde dostávám krásné role a kde o mě stojí, nebo mám jít do pomyslné Mekky českých divadelníků, kde ovšem nemám jistotu rolí a kde nikoho neznám? Jeho tatínek to však viděl jasně – nabídka z Národního se neodmítá!

A tak Jan znovu zašel za ředitelem Drašarem a znovu ho stálo nemálo sil, než si na něm vymohl vyvázání ze smlouvy. Drašar měl však jednu podmínku: Jan musí ještě do konce sezóny odehrát svou roli v operetě Polibek a nic víc. S tím nebyl důvod nesouhlasit. Ale...

... poslední lednové neděle roku 1934 onemocněl Oldřich Nový, který tutéž roli hrál v Drašarově režii v karlínském Varieté, a pan ředitel si okamžitě vzpomněl, že má v Praze přece Pivce, který to za Nového klidně může vzít. Pivec se sice trochu bránil, že nemůže hrát v Praze v operetě, když od prvního února nastupuje v Národním, co by tomu řekl Hilar, ale nakonec se přece jen nechal umluvit. Byl Drašarovi za mnohé vděčný a odmítnutí by vnímal jako jeho zradu. A tak představení odehrál a druhý den přišel na zkoušku jakoby nic. Sotva jej Hilar zahlédl, zakřičel na inspicienta:

„Pane Uher, prosím vás, dejte panu Pivcovi na nohy železné koule, on nám stále utíká!“

Jan by se v tu chvíli nejraději do země propadl. Hilar ho zostudil před největšími hvězdami Národního divadla a on se proklínal, že Drašarovi na ten záskok kývl.

A tu ho napadlo, že by mohl nasadit nechápavý výraz, a tak se o to pokusil.

„Promiňte, ale já nevím, o čem mluvíte...“ obrátil se s přímým pohledem na Hilara, ale ten se nenechal zaskočit. „Dobrý pokus, pane Pivec. Ale já tam včera, abyste věděl, byl a slyšel jsem vás zpívat.“
Lepší nástup do Národního divadla a seznámení s budoucími kolegy si Jan Pivec skutečně nemohl přát.

Když v roce 1950 začaly divadelní prázdniny, byl ze všeho natolik unavený, že poprvé v životě odjel do Lázní Libverda. Potřeboval načerpat nových sil. Ale klidu si tam příliš neužil. Jednak se tam neplánovaně setkal se svým kolegou, operním pěvcem Bohumírem Víchem, se kterým se dokázal ponořit do hlubin společenského života, a jednak za ním už dva dny po příjezdu přišli kulturní činitelé, jestli by pro místní lidi neuspořádal nějakou besedu. Pivec nedokázal odmítnout, vždyť žil pro své diváky. Pro ně hrál, jim rozdával skrze své role radost, naději a povzbuzení. Jak by je tedy teď mohl zklamat, přestože chtěl divadlo na dva měsíce úplně pustit z hlavy? (Ale ruku na srdce, dokáže tohle herec vůbec?) Společně s Bohumírem Víchem tedy sestavili jakési komponované pásmo, kdy Pivec předčítal úryvky ze svých oblíbených knih a odehrál některé monology svých postav, zatímco Vích jej doprovázel na klavír a přispěl svým zpěvem. Toto představení mělo nevídaný úspěch, lidé jim tiskli ruce a vyjadřovali své přání, aby do jejich kraje určitě ještě někdy přijeli (nejen na léčení), že je tu vždy rádi uvidí, protože v pohraničí jsou rádi za každý kulturní zážitek. A druhý den ještě přišel Janu Pivcovi do lázní děkovný dopis, ve kterém ředitel Lázní Libverda psal:
„Mistře, děkujeme za nevšední ochotu, s níž jste se uvolil účinkovati na kulturním večeru v Lázních Libverdě. Váš skvělý výkon se projevil kromě jiného v bezprostředním zlepšení nálady mnohých našich pacientů, a tím ve zlepšení jejich zdravotního stavu. Po stránce umělecké byl Váš výkon požitkem, který v Lázních Libverdě ještě nebyl překonán. (...) Přijměte, prosím, upomínku, kterou přikládáme jako doklad upřímnosti našich citů.“
Ačkoliv Pivec dostával podobných dopisů celé hromady, rozhodl se, že si tento ponechá, a udělal dobře. Hned po návratu do Prahy byl totiž společně s Víchem povolán do Národního divadla, kde jim předseda závodního výboru ukázal udavačský dopis, ve kterém anonymní pisatel psal, že při svém improvizovaném lázeňském

večeru vedli protistátní řeči a citovali autory, kteří brojí proti komunistickému zřízení. Jan Pivec si připadal jako ve zlém snu. Ten hanebný dopis ho však příliš nepřekvapil. V té době nebylo dne, kdy by na někoho nepřišlo nějaké udání, většinou motivované touhou po osobní pomstě nebo prospěchu. Bylo pro něj však ponižující, když musel předložit děkovný dopis ředitele lázní a hájit se jím proti tomu nesmyslnému a vulgárnímu udání.

A v roce 1951 se dočkal! S režisérem Janem Škodou se okamžitě pustil do zkoušení a díky absolutnímu obeznámení se s Jagem mohl inscenaci přispět svými zajímavými poznatky. Například tím, že nikoliv Othello je v této hře symbolem žárlivosti (ač si to většina lidí myslí), ale Jago. To on žárí od prvního vstupu na scénu, zatímco Othello se žárlivým stává teprve Jagovým přičiněním.

Jan Pivec věděl, že Jago bude jeho životní úlohou, jeho pomyslnou výkladní skříní, a proto studiu této role věnoval maximum času. Zvažoval každý pohyb tváře, sebemenší změnu intonace hlasu tak, aby byl Jago výrazná, a přitom vždy lidská a přirozená postava. Pročítal si Shakespearovy verše, aby pronikl do jejich rytmu, aby tomu rytmu podřídil též pohyby svého těla, a s kýmkoliv se dal do řeči, okamžitě zabrousil k Jagovi. Byl tou rolí natolik posedlý, že když přišel domů nebo zašel do kavárny s některým ze svých přátel, všichni ho dopředu upozorňovali, že na Jaga nejsou zvědaví. Když nadešla premiéra, byl Pivec tak nervózní, jako ještě nikdy, ale rozhodně to na něm nebylo znát, o čemž svědčí také následující slova z pera klasika české divadelní kritiky Sergeje Machonina:

„Jago pro něj nebyl odlidštěný abstraktní princip zla. Zlo v něm kynulo a samo se pojilo s fantazií, které se ten člověk nedovede ubránit, byla to jakási zvrácená tvorba negace z přemíry energie, kombinačních schopností a dokonce radosti z hazardu, riskujícího to dílo zkázy. Muselo vás v hledišti napadnout, jaká je to tragédie, že ten neúnavný, chytrý a silný člověk plodí zmar místo dobra.

Není to ovšem schopnost toho, čemu se říká v divadle „převtělení“. Jan Pivec nemá nikdy ctižádost ohromovat virtuozitou popisu a proměňování zevnějšku, což se stále ještě občas pokládá za znak pravověrného

realismu herectví. Je jedním z opravdu velkých herců naší doby proto, že pomíjí drobnokresbu a neomylně a velce se zmocňuje podstaty postav. Objevuje pak, už jakoby samozřejmě, rytmus, temperament, gesto a intonaci jen jako jedině možný výraz jádra bytosti pochopení a pocítění s omračující účinností.

U Pivce nikdy nemyslíte na věk a na generační herectví. Je vždycky moderní, nikdy z něj nebude „stará garda“.

A stejnou radost jako z takovýchto recenzí, ne-li ještě větší, měl Jan Pivec z pochvaly Jana Wericha, který jeho hru ocenil slovy: „Tohle nebyl výkon jen za peníze, tohle bylo mnohem, mnohem víc...“

K tomuto představení se také váže Pivcova slavná věta, kterou jednak dával najevo svou vynikající hereckou formu, a jednak se tak trochu, jako ostatně každý herec, předváděl před vděčnými posluchači. Když se ho totiž někdo zeptal, jak se mu v Othellovi hraje, říkával: „Ten prdelatej Krejča tam hraje to Othello, já zase to Jago, a řeknu vám, že když jde z Krejči horká pára, já se teprve rozehřívám!“

Když se o mnoho let později Pivec se svým Jagem při derniéře loučil, vnímal to jako pohřeb někoho blízkého. Odešla postava, se kterou srostl, a spolu s ní odešla také část jeho herecké duše, část jeho hereckého já.

Jakkoliv byl Jan pohledný mužský a ženy o něj jevily zájem, nikdy nepatřil mezi proutníky, mezi hvězdy, jež své popularity využívaly ke „sbírání skalpů“. Několik žen jeho životem samozřejmě prošlo, ale tu pravou potkal až v roce 1957 v účtárně Národního divadla, kam si každý měsíc chodíval pro výplatu. Nedlouhé manželství s herečkou Janou Romanovou dávno skončilo, bylo mu už padesát a dobře věděl, že nemůže svůj soukromý život odsouvat na dobu neurčitou. A pak, když krásnou paní Věru spatřil, vzplanul láskou a věděl, že pokud by nějaká žena měla stanout po jeho boku, je to právě ona. S něžným pohlavím to ale nikdy příliš neuměl, byl ostýchavý, a tak kolem své budoucí ženy jen tak opatrně našlapoval, občas s ní prohodil slovo a trvalo dva měsíce, než se odvážil pozvat ji na schůzku. Napoprvé šli na procházku po nábřeží Vltavy, pak do cukrárny, do kavárny, a když vzal svou dívku do biografu, biletářka, která byla zvyklá vídat ho tam pouze v doprovodu maminky, řekla:

„Konečně vás tady také vidím s mladou!“

Jejich schůzky měly vůbec díky Janově popularitě a všeobecné oblibě nezřídka zajímavé pointy. Například když společně zašli do kavárny Slavie a hudebníci uviděli Pivce a do jeho rámě zavěšenou krásnou ženu, okamžitě spustili píseň Madono má z jeho snad nejslavnějšího filmu Muži nestárnou, a on, ač tancoval skutečně velmi nerad, musel jít na parket.

Jan znal Věru teprve pár měsíců, když ji požádal o ruku. Ale měli se rádi, a tak nebylo na co čekat. Vzali se začátkem roku 1958 a od té doby bydleli spolu. Paní Věra se pro něj stala skutečnou životní oporou. Ona sama vzpomínala na to, že její muž si sice na okázalá vyznání lásky nikdy nepotrpěl, ale nikdy ji neopomněl ráno políbit, a když ji jen tak pohladil po vlasech nebo po rameni a oslovil ji „má milá“, bylo to silnější než ta nejhalasnější milostná vzplanutí. Ti dva prostě patřili k sobě a Jan Pivec nikdy nepřestal osudu děkovat, že mu dopřál toho „anděla strážného“ potkat.